

Bárnaby

bubák zpod postele

Sandra Fialová Vebrová

ilustrovala Bára Vlková

Albatros

Bárnaby – bubák zpod postele

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

A l b a t r o s

Sandra Fialová Vebrová
Bárnaby – bubák zpod postele – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Bárnaby

bubák zpod postele

Sandra Fialová Vebrová

ilustrovala Bára Vlková

Albatros

Kryštofovi a Zitě, kteří jsou mou největší inspirací.

Text © Sandra Fialová Vebrová, 2026

Illustrations © Bára Vlková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08451-0

ISBN e-knihy 978-80-00-08479-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08491-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08492-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Dům č. 1

Nebylo moc věcí, kterých by se Ted bál... Rozhodně nebyl jako jeho mladší sestra Ema. Ta dokázala svým hlasitým jekotem vyvolat dojem, že ji právě drží v tlamě medvěd, aby se nakonec ukázalo, že jí na ruku prostě jen sedla moucha. Hodně malá, skoro neviditelná moucha! Přesto se našlo pár věcí, ze kterých měl Ted, dle jeho soudu, zcela oprávněné obavy. Například z přednášení referátu před celou třídou, z ochutnávání máminých zdravých polívek, které voní jako staré ponožky vytažené po týdnu z batohu, ze zavřených dveří do komory, protože nikdy nevíte, co se za nimi skrývá, nebo z toho, že mu upadnou knížky v knihovně a všichni se na něj otočí. Příšerný! Ale hlavně... Ted měl strach ze tmy. Pochopitelně. Byla nevyzpytatelná a zákeřně si pohrávala s jeho představivostí. Všechno přátelské a známé dokázala stisknutím vypínače vymazat a proměnit na svět plný děsivých možností a výhrůžných stínů a tvarů.

„Vždyť už je ti deset! Nemůžeš se bát tmy, pokud teda nejsi divnej,“ říkala s oblibou jeho starší sestra Lydie a kroutila při tom očima. Lydie bylo nedávno dvanáct a od té doby, co po hlavě

zahučela do puberty, se z ní podle Teda stalo nezvladatelné monstrum. Měla nepředvídatelné výkyvy nálad, práskala dveřmi, začala všechny nutit, aby jí říkali „Lola“, a každou chvíli pro ni byl někdo „divnej“. Ted se ji snažil ignorovat.

A pak tu byla ještě dvouletá Ema, jasně, měla své roztomilé momenty, ale jinak to byla neřízená střela křížená s T-rexem.

„Můj život by byl o dost snazší, kdyby moje ségry byly normální!“ prohlásil Ted zrovna včera poté, co na deset minut malou Emu hlídal. Přesně jak předpokládal, od chvíle, co ji rodiče úplně neuváženě naučili chodit, byla Ema k nezastavení. Pořád někam utíkala, padala a usilovala sama sobě o život. Lezla, kam neměla, strkala prsty do zásuvky, oblizovala omítku a jednou se přímo před Tedovýmá očima pokusila sníst hřebík. Člověk s ní musel být neustále ve střehu. A Ted nechtěl být ten člověk, co musí být ve střehu. Navíc, jakmile nebylo po jejím, tak brečela. Pořád a všude. Ted došel k závěru, že brečení je zřejmě její koníček.

„Být prostřední sourozenec je náročné,“ uvažoval teď, když seděl na velké kartonové krabici polepené svítivě modrou lepenkou a označené písmenem T. Krabice i Ted čekali na chodníku před domem, který měl nad dveřmi cedulku s číslem 1. Stál až na konci svažující se ulice plné levandulí a růžových keřů. Zvedl zadumaně hlavu a prohlížel si ho. Tak tohle je jejich nový domov! Právě se totiž přestěhovali do městečka jménem Zubáلكov, které leželo půl hodiny cesty autem od ruchu velkoměsta. Byl to pěkný dům, rozhodně o dost větší než ten, kde bydleli předtím. Působil trochu starodávně, jako by vypadl z knížek, co zbožňovala jeho máma a občas nutila Lolu, aby si je přečetla s tím, že je to „anglická literární klasika“. Lola o takové knížky nejevila zájem, četla jen ty, ve kterých hlavní hrdinky jezdily na jednorozcích.

Dům byl postavený z šedočervených cihel, měl velká bílá okna a šedavou střechu. Vedla k němu cestička z kamínků, mezi kterými rostl plevel, a na dřevěných dveřích bylo jakési ošuntělé

madlo, kterému se prý říká „klepátko“. Ted netušil, proč tam je, ale máma z něj byla nadšená. V těch jejích knížkách, co jsou anglická literární klasika, asi používali klepátka v jednom kuse.

Za domem se nacházela velká zahrada plná keřů a sedmikrás-
sek, s přerostlými ostružinami a několika smrčky, které se mač-
kaly u sebe, jakoby jim i teď uprostřed léta bylo chladno.

Celé stěhování dělalo Tedovi starosti, i když se snažil nedat to najevo. V Zubálkově nikoho neznal a seznamování mu zrovna moc nešlo. Ne, že by byl tam, kde předtím bydleli, za super oblíbenou hvězdu obklopenou kamarády, to zrovna ne, ale žil tam deset let! To byl podle Teda opravdu velký kus života.

„Země volá Teodora! Hodláš tam jen tak sedět, nebo nám půjdeš pomoci?“ Z okna v prvním patře vykoukl táta a mával na něj. „Vezmi, prosím, z dodávky ten lustr!“

„Ať v žádném případě nebere ten lustr!“ ozval se vzápětí hlas maminky. „Je z křišťálu a po prababičce!“

Táta se v okně zakabonil a vznesl námitku. „Když toho kluka nenecháš nic dělat, nic se nenaučí!“

Ted přesně neslyšel, co na to máma odpověděla, ale muselo to na tátu dost zapůsobit, protože pak už nic neříkal a šel rovnou pro lustr.

Ted vzal svou krabici do náruče a minul schránku na dopisy, na které už stálo jejich příjmení „Basetovi“. Díky tomuhle neobvyklému příjmení měli celou jednu krabici plnou předmětů s basetem, protože všichni známí považovali za originální a legrační dávat jim k různým příležitostem dárky s tímto uшатým, flekatým psem. Měli asi dvacet sošek basetů různých velikostí, hrnky s basetem, talířky s basetem, věšák na kabáty ve tvaru baseta, a dokonce štetku do koupelny s basetem místo madla. Jediné, co neměli, byl živý baset. Toho jediného by Ted přivítal.

V hale domu, kam Teodor vstoupil, ležela obří hromada krabic, srolovaný koberec a přímo před schody, které vedly do prvního

patra, někdo nešikovně postavil křeslo. V něm seděla Lola a zuřivě cosi ťukala do mobilu. Psala si s kamarádkami a dělala při tom obličej, jako by ji mohly vidět.

„Lolo, zahod', prosím, ten mobil a odnes si věci do svého pokoje!“ volala máma z kuchyně, kde zrovna krmila malou Emu. Lydie si zhluboka povzdychla, pohodila svým blondatým copem a dala si záležet, aby její odpověď zněla patřičně otráveně: „Dyť jooo.“

Celé stěhování sice Teda znervózňovalo, ale jednu velkou výhodu mělo – už nebude sdílet pokoj se ségrou! Žít s Lydií v jedné místnosti totiž znamenalo neustálý a nelitostný boj o teritorium, který Ted prohrával.

„A tomu je teď konec,“ pomyslel si s úsměvem, když stoupal po schodech až do podkroví. Lola si pochopitelně zabrala největší pokoj v domě v prvním patře, hned naproti ložnici rodičů. V prvním poschodí byla ještě maličká pracovna a taky pokojík Emy. Na Teda zbyl jediný pokoj v podkroví, ale vůbec mu to

nevadilo. Líbil se mu. Byl akorát tak velký a útulný, měl zkošený strop, dvě hranatá okna do zadní zahrady a jedno menší kulaté, za kterým se rýsovaly štíty domů a vzdálený les a které Tedovi připomínalo okno v ponorce. Napravo od dveří už stála u zdi jeho postel, v rohu psací stůl s lampičkou ve tvaru Měsíce a naproti skříň a knihovna. Ema ji nedávno počmárala fixy, a tak ji táta natřel na tmavě modro. Každý kus nábytku čekal na věci, které do něj patřily a které se zatím tísnily v té hoře krabic v hale. Až na jeden předmět – Ted ho zpozoroval a zaúpěl, byl to rámeček s basetima ušima (další úděsný dárek) a v něm Tedův portrét, který sám maloval, když mu bylo pět. Kupodivu si na něm byl dost podobný. Krátké hnědé rovné vlasy s patkou, takové normál. Oči na obrázku měly oříškově hnědou barvu, což taky sedělo. Světlý, skoro bledý obličej a mírně odstávající uši. Jo, tohle byl Ted.

„Hernajs fix!“ ozvalo se v tu chvíli tátovo zaklení spolu s ránou a tříštěním skla. Zakopl o srolovaný koberec v hale a natáhl se s křišťálovým lustrem po prababičce. Maminka pak nějakou chvíli mluvila v nápadně krátkých větách a až do večera se jí mezi obočím rýsovala ustaraná vráska. Po večeři ale táta rozdělal oheň v krbu – což byla podle Teda velká pecka, mít krb v obýváku –, hráli deskovky a povídali si, a dokonce i Lola přestala psát svým kamarádkám a zapojila se. První večer v jejich domě č. 1 nakonec dopadl nad očekávání dobře.

Jenže pak přišla noc...

vážně hodně divná noc

Ted stál ve svém pokoji se zubním kartáčkem v puse a zamyšleně koukal z okna na sousední dům za zahradou. Byl ponořený do šera, jen ve dvou horních okýnkách svítilo slabé světlo, takže to působilo, že má dům oči, kterými na oplátku pozoruje Teda. Sousední domek vypadal podobně jako jejich, byl ale postavený z modrých cihel a z jedné strany porostlý jakousi popínavou rostlinou se zelenými listy, ze které visely dlouhé lusky.

„To je vistárie!“ vzpomněl si Ted na mámino nadšené zvolání, když tuhle liánu na sousedním domě uviděla. Hned běžela pro svou knížku o zahradničení a všem rozněžněle ukazovala obrázky fialových květů, které visely v obřích hroznech z této zvláštní rostliny. „Takhle nádherně na jaře kvete!“ rozplývala se a pak o vistárii mluvila ještě dobrou půl hodinu.

Teď ale nebylo jaro, byl začátek srpna a popínavka na protějším domě vypadala jako zelená chobotnice, která se snaží obydli pomalu ale jistě spolknout.

Ted uvažoval, kdo tam asi bydlí. Přesně v ten moment se otevřely zadní dveře sousedního domu a kdosi se vyplížil ven na

zahrada. Ted překvapeně zaostřil na postavu v noční tmě, ale z té dálky viděl kulový. Nedokázal ani odhadnout, jestli jde o dospěláka, postava působila drobně a nebyla moc vysoká.

„Co když je to zloděj?“ hrklo v něm. Jenže v tu chvíli postava rozsvítila baterku a ukázalo se, že má na sobě pyžamo s ježky a liškami. Ne že by Ted někdy v životě potkal lupiče, ale byl si dost jistý, že při loupeži nenosí pyžamo s lesními zvířátky. Neznámá osůbka zamířila dál od domu směrem ke kamenné zídce, která oddělovala upravenou část zahrady od zarostlejší části s roztomilým skleníkem. O kousek dál stál velký košatý dub, u něj se postava zastavila a posvítila si baterkou do jeho koruny. V tu chvíli si Ted uvědomil, že mu po bradě teče zubní pasta, protože měl ještě pořád kartáček v puse. Rychle utíkal do koupelny, div se nepřerazil o rohožku pod umyvadlem s obrázkem baseta v koupací čepici. Letěl zpátky k oknu, ale po neznámém nočním průzkumníkovi v pyžamu nebylo najednou ani památky.

Ted si otráveně povzdechl a už chtěl skočit do postele, když se v koruně dubu rozsvítil řetěz malých světylek, jako by se tam naráz slétla kupa světlušek. A vtom to Ted uviděl! Mezi silnými větvemi se rýsoval dobře schovaný domek na stromě, možná spíš tajný bunker! Měl čtyři stěny, malý výklenek, pár oken a rovnou stříšku. Před ním leželo mezi větvemi ještě několik přibitých prken, Ted si byl jistý, že tenhle dřevěný plácek slouží jako pozorovatelná. Na ní se brzy objevila postava v pyžamu s ježky a liškami. Byla to holka! Baterku držela sveřepě v zubech a v náruči táhla stojan a obří dalekohled – obojí během chvíle rozložila spokojeně na dřevěném plácku. Pak si sedla do tureckého sedu, namířila dalekohled k noční obloze a pozorovala hvězdy. Ted na ni zůstal fascinovaně koukat. „Páni, ta holka teda musí mít hodně ráda hvězdy, když kvůli nim v půl jedenácté a ve tmě (!) jako v pytli courá venku,“ uvažoval. „Copak se vůbec nebojí?! Asi ne. To jenom já jsem strašpytel.“

Ukázalo se, že malá pozorovatelka hvězd vůbec neřešila nástrahy temné noci, ale zato si všimla, že ji někdo sleduje. V nestřežené chvíli obrátila dalekohled přímo k Tedovu oknu! Na Teda! Tomu trvalo asi vteřinu, než mu došlo, že v jeho pokoji svítí lampa a je na něj tím pádem vidět, jako kdyby stál na jevišti. Hrozně v něm hrklo! A nenapadlo ho nic lepšího než se okamžitě skrčit na zem a skočit šipku pod stůl.

„Šmarjá, do prkýnka! Bude si myslet, že jsem úplně vadnej!“ cedil mezi zuby. Tohle byl vážně trapas. Navíc měl jeho „úžasný“ plán schovat se pod stůl zásadní trhlinu! Nemůže odsud vylézt, aniž by ho ta holka od vedle neviděla. Leda by se odplížil do postele. Ne! Stačí přece zhasnout lampičku na stole. Ted se snažil natáhnout k vypínači a při tom se praštil do hlavy o horní desku. Celý stůl se pohnul, lampa se zakymácela a následně slitla dolů. Praskla v ní žárovka a celý pokoj se rázem ponořil do tmy.

„Tak to vyšlo vážně skvěle,“ pomyslel si otráveně Ted. Seděl praštěný pod stolem a čučel před sebe, akorát nic neviděl. Navíc ucítil nepříjemné svírání kolem břicha, jak všechno kolem něj působilo najednou tmavě a cize, obalené do noci a ztěžklého ticha... Tenhle pocit znal, přicházel vždycky, když mu hlavu začal plíživě ovládat strach. Zhluboka se nadechl. „Vzpamatuj se,“ řekl si sám pro sebe, „je to jenom tma.“

V ten moment se ozvalo táhlé škrábání na zavřené dveře. Jako kdyby něco po povrchu přejíždělo drápy. Bylo by to normální, kdyby měli kočku, jenže tu neměli. Zvuk se ozval znovu a dveře se pomalu s vrznutím otevřely. Ted se instinktivně přikrčil víc k vnitřní stěně stolu. Blížily se k němu pomalé, šouravé kroky a v tom...

„Mám tě!“ Pod stůl nakoukla hlava Loly. Hned nato se začala pobaveně smát. „Bál ses, že jo?“

Ted: „Lydie, já tě roztrhnu!“

Lydie mezi smíchem: „Tebe je děsně jednoduchý vyděsit!“

Ted: „Vůbec jsem se nebál!“

Lydie: „Bál.“

Ted: „Trhni si a vymajzni z mého pokoje!!!“

Ted jako šipka vyrazil zpod stolu, popadl polštář a mrštil ho po sestře. Ta se ještě pořád chechtala. Až když se za ní Teodor rozběhl, zdrhla ke schodišti, začala brát schody po dvou, a jakmile seběhla do prvního patra, zapadla do své ložnice.

„Už máte dávno spát,“ ozval se tátův hlas z obýváku. Ted se proto nasupeně vrátil k sobě. Mimoděk se podíval k dubu na sousedovic pozemku. Nikde nikdo, jen tma. Tohle Lole nedaruje! S úmyslem naplánovat rafinovanou a zdrcující pomstu zalezl do postele, ale než stačil něco vymyslet, tak usnul.

Zaspal i moment, kdy kolem druhé hodiny v noci zazářily pod jeho postelí dva paprsky zelenomodrého světla. Záhy nato u kraje postele vykoukla něčí noha. Připomínala lidskou, jenže byla bosá, zvláště rozpláclá a dost chlupatá. A taky fialová. Ano, světle fialová s tmavými chlupy. Ozvala se tlumená rána, bolestné zasyčení a nespokojené mumlání. Pak už bylo slyšet jen táhlé skřípání fixy o dřevěnou podlahu. Vtom světlo i fialová noha zmizely, jako by tu vůbec nikdy nebyly.